

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Amanda Hocking
“Ascend”

Copyright © 2011 by Amanda Hocking
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-185-6

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Amanda Hoking

KRUNISANA

TREĆI DEO TRILOGIJE *TRIL*

Prevela

Sanja Bošnjak

**Čarobna
knjiga**

Prvo poglavlje

Amnestija

Stajala sam leđima okrenuta prostoriji i gledala kroz prozor. Taj trik sam naučila od majke, jer tako izgleda kao da vladam situacijom. Elora mi je dala mnogo saveta u proteklih nekoliko meseci, ali najkorisniji su mi bili oni o tome kako se vode sastanci.

„Princezo, mislim da ste naivni”, reče kancelar. „Okrenućete čitavo društvo naopačke.”

„Neću.” Okrenula sam se i hladno ga pogledala, i on spusti pogled i zgužva maramicu u ruci. „Ali ne možemo više da se pretvaramo kako je sve u redu.”

Preletela sam pogledom po prostoriji, trudeći se da izgledam što hladnije i upečatljivije, kao što je Elora uvek činila. Nisam nameravala da budem okrutna vladarka, ali narod neće slušati slabića. Ako želim promene, moram da budem čvrsta.

Pošto je Elora u poslednje vreme veoma slaba, preuzela sam svakodnevne poslove u palati, uključujući i održavanje mnogobrojnih sastanaka. Savetodavni odbor mi je, izgleda, oduzimao previše vremena.

Kancelara su na njegov položaj izabrali Trilovi, ali čim mu istekne mandat, planiram da protiv njega povedem što žešću kampa-

nju. On je ulizica i kukavica i treba nam neko mnogo jači na tom mestu.

Garet Strom – majčin „prijatelj” – došao je danas, mada ne prisustvuje uvek. Zavisi od toga kako se Elora oseća, često izabere da ostane i brine o njoj umesto da prisustvuje sastancima.

Moja pomoćnica Džos sedela je u dnu prostorije i živahno vodila zapisnik dok smo govorili. Bila je sitna devojka, ljudsko biće, koja je odrasla u Fereningu kao mensklig i radila kao Elorina sekretarica. Pošto sam preuzela rukovođenje palatom, nasledila sam i pomoćnicu Džos.

Moj telohranitelj Dankan smestio se kraj vrata, gde je stajao tokom svih sastanaka. Pratio me je svuda, kao senka, i mada je bio sitan i nespretn, bio je pametniji nego što su drugi mislili. Poslednjih nekoliko meseci sam naučila da cenim njegovo prisustvo, iako nije mogao u potpunosti da zameni mesto mog bivšeg čuvara, Fina Holmsa.

Aurora Kroner je sedela na čelu stola, a do nje je bio Touv, moj verenik. Obično je jedino on na mojoj strani, i bila sam zahvalna što je tu. Ne znam kako bih uspeła da vladam da sam se osećala sasvim samom.

Prisutna je bila i markiza Lorent, žena kojoj nisam naročito verovala, ali bila je jedna od najuticajnijih u Fereningu; markiz Bejn, koji je bio zadužen za običaj podmetanja dece; markiz Kort, rizničar palate i Tomas Holms, glavni stražar, zadužen za celokupnu bezbednost i sve tragače.

Još nekoliko drugih visokih zvaničnika sedelo je za stolom, ozbiljnih izraza lica. Situacija u kojoj su se Trilovi nalazili postajala je sve strašnija i predlagala sam promenu. Nisu želeli da bilo šta menjam – želeli su da podržim sistem koji su imali vekovima, ali taj sistem više nije funkcionisao. Društvo nam se urušavalo, a oni su odbijali da vide ulogu koju su sami odigrali u tome.

„Uz sve dužno poštovanje, princezo”, poče Aurora, glasom tako slatkim da sam ispod njega jedva naslućivala otrov, „imamo veće brige na pameti. Vitre stalno jačaju, a pošto će embargo uskoro prestati...”

„Embargo”, frknu markiza Lorent presekavši je. „Kao da nam je to nešto vredelo.”

„Embargo još nije završen”, rekla sam, i ispravila leđa. „Naši tragači su van grada i rešavaju naše probleme, i zato mislim da je važno da nešto pripremimo dok se oni ne vrate.”

„O tome možemo da brinemo *kada* se vrate”, primeti kancelar. „Hajde sad da vidimo kako da spasemo naše guzice.”

„Ne tražim da preraspodelimo bogatstvo ili da ukinemo monarhiju”, objasnila sam. „Samo kažem da tragači rizikuju živote spasavajući naše, štite našu podmetnutu decu i zaslužuju prave kuće u koje bi se vraćali sa zadatka. Treba *sada* da ostavljamo novac po strani da bismo, kad se sve završi, počeli da im zidamo prave kuće.”

„Koliko god to bilo plemenito, princezo, treba da čuvamo novac za Vitre”, dobaci markiz Bejn.

„Ne možemo da isplatimo Vitre”, ubaci se Touv. „Tu nije reč o novcu. Reč je o moći. Svi znamo šta oni žele i nekoliko hiljada – ili čak nekoliko *miliona* – dolara im neće ništa značiti. Kralj Vitri će to odbiti.”

„Učiniću sve što je u mojoj moći da Ferening bude bezbedan, ali svi ste u pravu”, rekla sam. „Još treba da pronađemo razumno rešenje za Vitre. To znači da bi sve moglo da se pretvori u krvavi obračun, i ako se to desi, treba da podržimo naše trupe. Zaslužuju najbolju brigu, uključujući i prikladan smeštaj i pažnju iscelitelja ako budu povređeni u borbi.”

„Iscelitelj za tragače?”, nasmeja se markiza Lorent, i nekoliko drugih se zakikota za njom. „Ne budite smešni.”

„Zašto je to smešno?”, pitala sam, trudeći se da mi glas ne zvuči ledeno. „Od njih se očekuje da umru za nas, a mi ne želimo da im

lečimo rane? Ne možemo od njih da tražimo više od onoga što smo sami spremni da damo.”

„Oni su ispod nas”, dobaci Lorentova, kao da nisam shvatila na šta misli. „Mi smo na vlasti s razlogom. Zašto bismo se, za ime sveta, prema njima ponašali kao prema sebi ravnima kad oni to nisu?”

„Zato što je to osnovna pristojnost”, ustvrdila sam. „Možda nismo ljudska bića, ali to ne znači da treba da budemo nečovečni. Zato naš narod napušta gradove i odlučuje da živi među ljudskim bićima, dopuštajući da im moći blede. Moramo im ponuditi i malo zadovoljstva, inače, zašto bi ostajali?”

Lorentova promrmlja sebi nešto u bradu, a čelične oči je prikovala za hrastov sto. Crna kosa joj je bila zalizana unazad, skupljena u tako čvrstu punđu da joj je lice delovalo zategnuto. To je verovatno uradila namerno.

Markiza Lorent je bila veoma moćan Tril, sposobna da stvori i kontroliše vatru, a nešto takvo je jako iscrpljujuće. Trilovi slabe zbog svojih moći, one cede život iz njih i zato prerano stare.

Ali kada ih ne koriste, te sposobnosti im utiču na mozak, nagrízaju im misli i izluđuju ih. Ovo je naročito važno za Touva, koji je delovao rasejano i neučtivo ako nije koristio psihokinezu.

„Vreme je za promenu”, izjavi Touv, progovorivši kada je prostorijom zavládala ozlojeđena tišina. „Može biti postepena, ali svakako će se desiti.”

Kucanje na vratima spreči ostale da mu odgovore, ali po tamnocrvenoj boji kancelarovog lica videlo se da bi rado prozborio nekoliko reči.

Dankan otvori vrata i Vila promoli glavu, nesigurno se osmehujući. Pošto je bila markiza, Garetova kćerka i moja najbolja prijateljica, imala je pravo da prisustvuje. Slala sam i njoj pozivnice za sastanke, ali uvek je odbijala uz izgovor da se plaši kako će načiniti

više štete nego koristi. Veoma joj je teško da bude ljubazna kada se s nekim ne slaže.

„Izvinite”, rekla je i Dankan se pomeri u stranu da je propusti. „Nisam želela da vas prekidam. Samo, već je prošlo pet, a trebalo je da dođem po princezu još u tri zbog proslave njenog rođendana.”

Bacila sam pogled na sat i videla kako se ovo razvuklo mnogo više nego što sam prvobitno planirala. Vila mi priđe i prisutnima uputi pogled pun izvinjenja, ali znala sam da će me na silu izvući ako ne okončam sastanak.

„A da”, nasmeši se kancelar s neprijatnom žudnjom u očima. „Zaboravio sam da sutra punitite osamnaest.“ Oblizao je usne i Touv ustade, zaklonivši me od njegovog pogleda.

„Oprostite nam svi”, objavio je, „ali princeza i ja imamo planove za večeras. Nastavićemo ovaj sastanak sledeće nedelje, u redu?”

„Vraćate se na posao sledeće nedelje?”, zapanjila se Lorentova. „Tako brzo nakon venčanja? Zar ti i princeza nećete otputovati na medeni mesec?”

„Kako stvari stoje, mislim da to nije pametno”, odvrtila sam. „Imam previše posla ovde.”

Iako sam rekla istinu, to nije bio jedini razlog zašto sam želela da preskočim medeni mesec. Koliko god da sam zavolela Touva, nisam mogla zamisliti šta bismo nas dvoje radili na medenom mesecu. Nisam čak želela ni da razmišljam o tome kako ćemo provesti prvu bračnu noć.

„Trebalo da pregledamo ugovore o podmetanju dece”, dodala markiz Bejn i žurno ustade. „Pošto ih tragači ranije vraćaju, a neke porodice odbijaju da u tome više učestvuju, ugovori su izmenjeni. Treba da ih potpišete.”

„Dosta razgovora o poslu.” Vila me uhvati pod ruku, spremna da me izvede iz sobe. „Princeza će se vratiti na posao u ponedeljak i tada će vam potpisati šta god želite.”

„Vila, treba mi samo sekund da ih potpišem”, primetila sam, ali prostrelila me je pogledom, pa sam se Bejnu učtivo osmehnula. „Pregledaću ih čim stignem u ponedeljak ujutru.”

Touv je izašao u hodnik s nama, i iako smo izašli sa sastanka, Vila me je i dalje držala pod ruku dok smo hodale. Dankan je koračao iza nas kada smo stigli u Južno krilo. Prečesto su mi prigovarali da se ne mogu prema Dankanu odnositi ravnopravno kad je posao posredi, naročito u prisustvu zvaničnika.

„Princezo?”, pozva me Džos, skakućući iza mene s papirima koji su joj ispadali iz fascikle. „Princezo, hoćete li da vam ugovorim sastanak u ponedeljak s markizom Bejnom zbog ugovorâ?”

„Da, to bi bilo odlično”, odgovorila sam, i usporila da mogu s njom da razgovaram. „Hvala, Džos.”

„Imate sastanak u deset pre podne s markizom od Osline.” Prelistala je raspored sastanaka u fascikli i iz nje izlete papir. Dankan ga uhvati pre nego što je pao na pod i preda joj ga. „Hvala. Oprostite. Dakle, princezo, hoćete li da se sastanete s markizom Bejnom pre ili posle toga?”

„Vratiće se na posao pravo s venčanja”, odvrati Vila. „Naravno da joj to nije potrebno rano ujutru. Zakaži za popodne.”

Pogledala sam Touva, koji je hodao pored mene, ali lice mu je bilo bezizražajno. Nakon što me je zaprosio, vrlo malo je pričao o venčanju. Njegova majka i Vila su obavile veći deo posla oko organizacije, pa nisam ni razgovarala s njim o tome šta misli o bojama i cvetnim aranžmanima. Sve je odlučeno umesto nas, pa nismo imali o mnogo čemu da razgovaramo.

„Odgovara li vam dva posle podne?”, upita Džos.

„Da, to bi bilo savršeno”, odgovorila sam. „Hvala, Džos.”

„U redu.” Žurno je zapisala vreme u fasciklu.

„Sada je više nema do ponedeljka”, dobaci joj Vila preko ramena. „To znači: čitavih pet dana da je niko ne zove, ne razgovara i ne

sastaje se s njom. Zapamti to, Džos. Ako neko traži princezu, reci da nije dostupna.”

„Da, naravno, markizo Strom”, nasmešila se. „Srećan rođendan, princezo, i srećno na venčanju!”

„Ne mogu da verujem kakva si radoholičarka”, uzdahnu Vila dok smo se udaljavali. „Kad postaneš kraljica, neću te uopšte viđati.”

„Izvini”, odgovorila sam. „Pokušala sam ranije da izađem sa sastanka, ali u poslednje vreme mi sve izmiče iz ruku.”

„Ta Lorentova me izluđuje”, reče Touv i namršti se na tu pomisao. „Kad postaneš kraljica, treba da je proteraš.”

„Kad ja budem kraljica, ti ćeš biti kralj”, naglasila sam. „Proteraj je sam.”

„Pa, sačekajte da vidite šta smo isplanirali za večeras”, iskezio se Dankan. „Biće vam tako zabavno da nećete ni pomisliti na Lorentovu ili na nekog drugog.”

Srećom, pošto se za nekoliko dana udajem, nisu mi pravili bal uobičajen za proslavu princezinog rođendana. Elora se dogovorila sa Aurorom da se venčanje održi čim napunim osamnaest. Rođendan mi je u sredu, a udajem se u subotu, pa tako ne ostaje vremena za veliko rođendansko slavlje.

Vila je ipak zahtevala da mi priredi malu žurku, iako je u stvari nisam želela. S obzirom na sve šta se dešavalo u Fereningu, to mi je ličilo na svetogrđe. Vitre su uspostavile mirovni sporazum s nama i izjavile da nas neće napadati sve dok ne postanem kraljica. Ali tada nismo shvatili da su koristili poseban jezik. Nisu napadali *nas*, odnosno Trilove koji žive u Fereningu. Ali su lovili sve ostale.

Vitre su krenule na našu podmetnutu decu, onu koja su i dalje boravila kod porodica domaćina u ljudskom društvu. Uхватili su nekolicinu pre nego što smo shvatili, ali posle toga smo odmah poslali sve najbolje tragače i dali im zadatak da dovedu kući svu decu stariju od šesnaest godina. Kod onih mlađih od tog doba tragači

bi ostajali u blizini da ih čuvaju. Nisu mogli da ih odvedu, a da ne pokrenu Ćilibarsku uzbunu¹, pa su ih i Vitre izbegavale.

Zbog toga smo bili u užasnom zaostatku. Da bismo zaštitili podmetnutu decu, tragači su morali da budu na terenu, pa nisu mogli da čuvaju palatu. Bili smo izloženi napadu ako bi Vitre prekršile dogovor, ali nismo imali drugog izbora. Nismo im mogli dozvoliti da nam otmaju i povređuju decu, pa sam poslala sve tragače koje smo imali.

Fin je već mesecima bio odsutan. Bio je najbolji tragač kojeg smo imali i vraćao je decu u sve zajednice Trilova. Nisam ga videla još od pre Božića, i iako mi je i dalje nedostajao, ovako je verovatno bilo bolje.

Udavala sam se za drugog, i mada sam volela Fina, morala sam to da prevaziđem i da nastavim dalje.

„Gde se, uostalom, održava ta zabava?“, pitala sam Vilu, potiskujući misli o Finu.

„Gore“, odgovorila je i povela me k velikom stepeništu u predvorju. „Met je tamo i obavlja završne radnje.“

„Završne radnje?“, podigla sam obrvu.

Neko zalupa na ulazna vrata i ona se zatresoše. Udarci su bili tako jaki da se luster iznad nas zaljuljao. Svi su obično zvonili, ali ovi su gotovo razvalili vrata.

„Skloni se, princezo“, reče mi Dankan dok je prilazio vratima.

„Dankane, ja ću“, rekla sam.

Ako je neko udarao o vrata dovoljno snažno da se predvorje zatrese, uplašila sam se šta bi tek njemu uradili. Krenula sam k vratima, ali Vila me je zaustavila.

„Vendi, pusti njega“, rekla je odlučno. „Ti i Touv ste tu ako mu zatrebate.“

„Ne.“ Otrgla sam se iz njenog stiska i pošla za Dankanom, da ga odbranim ako bude potrebno.

¹ Uzbuna povodom otmice deteta. (Prim. prev.)

To je zvučalo glupo, pošto je trebalo da on bude moj telohranitelj, ali ja sam bila moćnija. On je mogao da posluži samo kao živi štit ako do toga dođe, ali to mu nikada ne bih dozvolila.

Kad je otvorio vrata, bila sam odmah iza njega. Dankan je nameravao samo da odškrine vrata i vidi šta nas to napolju čeka, ali nalet vetra ih širom otvori i u predvorje ulete kovitlac snega.

Zapahnuo me je hladan vazduh, ali utihnulo je gotovo trenutno. Vila je mogla da kontroliše vetar to zaželi, i čim je uleteo u palatu, podigla je ruku da ga umiri.

U dovratku je stajao muškarac i naslanjao se obema rukama na okvir od vrata. Bio je povijen, glava mu je bila spuštena i sneg mu je prekrivao crni džemper. Odeća mu je visila, iznošena i ponegde pocepana.

„Možemo li da vam pomognemo?“, upita Dankan.

„Trebam princeza“, izustio je, i čim sam mu čula glas, zadrhtala sam.

„Loki?“, zgranula sam se.

„Princezo?“, podigao je glavu. Osmehnuo se, ali ne na svoj uobičajeni razmetljivi način. Njegove oči boje karamele bile su umorne i ispunjene bolom, i imao je bledu modricu na obrazu.

„Šta ti se dogodilo?“, pitala sam ga. „Šta radiš ovde?“

„Izvinjavam se zbog upada, princezo“, rekao je, i osmeh mu je nestao s lica. „I iako bih voleo da kažem kako sam ovde iz zadovoljstva, ja...“ Nešto je progutao i čvršće se uhvatio za dovrtak.

„Jesi li dobro?“, pitala sam i zaobišla Dankana.

„Ja...“, zaustio je, ali kolena ga izdadoše. Još više se savio i požurila sam da ga uhvatim. Pao mi je u naručje, te sam ga spustila na pod.

„Loki?“ Sklonila sam mu kosu iz očiju, i on ih trepćući otvori.

„Princezo.“ Uputio mi je slabašan osmeh. „Da sam znao da ću te ovako naterati da me zagrliš, odavno bih se srušio.“

„Šta se dešava, Loki?“, nežno sam ga upitala. Da nije bio tako očigledno povređen, ošamarila bih ga zbog takve izjave, ali čim sam mu dodirnula lice, iskrivio ga je od bola.

„Amnestija“, procedio je i zažmurio. „Potrebna mi je amnestija, princezo.“ Glava mu je klonula u stranu i telo mu se opustilo. Onesvestio se.

Drugo poglavlje

Rodendan

Touv i Dankan su odneli Lokija u prostorije za posluđu na drugom spratu. Vila se vratila da pomogne Metu kako se on ne bi brinuo, a ja sam poslala Dankana da dovede Tomasa jer nisam imala predstavu o tome šta da radimo s Lokijem. Bio je u nesvesti, pa nisam mogla da ga pitam šta mu se dogodilo.

„Hoćeš li mu dati amnestiju?“, pitao je Touv. Stajao je pored mene s rukama prekrštenim na grudima i zurio u Lokija.

„Ne znam.“ Odmahnula sam glavom. „Zavisi od toga šta će reći.“ Pogledala sam u Touva. „Zašto? Misliš da bi trebalo?“

„Ne znam“, konačno je izgovorio. „Ali podržaću svaku tvoju odluku.“

„Hvala“, rekla sam, ali od njega nisam ni očekivala ništa drugo. „Možeš li da potražiš lekara da se pobrine za njega?“

„Ne želiš da mu dovedem moju majku?“, pitao je. Njegova majka je bila isceliteljka, što je značilo da može spustiti ruke na nekoga i izlečiti mu gotovo svaku ranu.

„Ne. Ne bi nikada izlečila Vitru. Osim toga, ne želim da se zna da je Loki ovde. Još ne“, odgovorila sam. „Trebalo mi pravi lekar. U gradu postoji lekar menks, zar ne?“

„Da”, klimnuo je glavom. „Dovešću ga.” Okrenuo se da pođe i zastao kod vrata. „Možeš da ostaneš s njim?”

„Da, naravno”, nasmešila sam se.

Klimnuo je glavom, a zatim me ostavio samu s Lokijem. Duboko sam udahnula i pokušala da smislim šta da radim. Loki je ležao na leđima, a svetla kosa mu je pala preko čela. Bio je još privlačniji ovako usnuo nego budan.

Uopšte se nije pomerio dok su ga nosili gore, a Dankan se saplitalo i umalo ga nije ispustio nekoliko puta. Uvek se dobro oblačio, i iako se činilo da mu je i ovo odelo nekada bilo lepo, sada su to bile samo rite.

Sela sam pored njega na ivicu kreveta i dodirnula mu rupu na košulji. Koža ispod nje je bila bela i natečena. Oprezno sam mu podigla košulju, i pošto se nije pomerio, povukla sam je još više.

Izgledalo mi je čudno, gotovo perverzno, to što sam ga skidala, ali želela sam da proverim ima li negde vidljivih udaraca. Ako je ozbiljno povređen, na primer slomljena rebra mu vire ispod kože, pozvala bih Auroru i naterala je da ga izleči, želela to ona ili ne. Ne bih dozvolila da Loki umre zbog njenih predrasuda.

Kad sam mu prevukla košulju preko glave, prvi put sam ga pažljivo pogledala, i dah mi je zastao u grlu. Pod normalnim okolnostima, sigurna sam da je bio predivno građen, ali nije me to zaprepastilo. Telo mu je bilo prekriveno modricama, a sa strane je imao duge, tanke ožiljke.

Bilo ih je svuda, pa sam ga pridigla i videla izudarana leđa. Imao je rane svuda po koži, neke su bile starije, ali većina njih je izgledala crveno i sveže.

Suze su mi navrle na oči i rukom sam pokrila usta. Nikada pre nisam videla Lokija bez košulje, ali imao je ožiljke čak i na podlacticama, a tu ih ranije nije bilo. Ovo se dogodilo posle našeg poslednjeg susreta.

Još gore, Loki je imao krv Vitri. Fizički je bio neverovatno jak, pa je snažnim lupanjem na vrata zatresao čak i predvorje. To je takođe značilo da se lakše oporavlja od većine. Da bi on izgledao ovako užasno, neko je morao žestoko da ga prebije, više puta, tako da nije imao vremena da zaceli.

Isprekidani ožiljak mu se protezao preko grudi, kao da je neko pokušao da ga probode, i to me je podsetilo na moj ožiljak preko stomaka. Majka domaćica je pokušala da me ubije kad sam bila dete, ali sada mi se činilo kao da mi se to desilo u drugom životu.

Dodirnula sam Lokijeve grudi, prelazeći prstima preko neravnina na ožiljku. Ne znam tačno zašto, ali osetila sam neodoljivu potrebu za tim, kao da smo zbog ožiljaka bili srodne duše.

„Jedva si čekala da me vidiš nagog, zar ne, princezo?“, umorno me je upitao. Počela sam da povlačim ruku, ali uhvatio ju je i zadržao.

„Ne, ja – pregledala sam ti rane“, promucala sam, izbegavajući mu pogled.

„Svakako.“ Pomerio je palac, gotovo mi milujući ruku, dok nije napipao moj prsten. „Šta je to?“ Pokušao je da sedne i vidi, pa sam podigla ruku i pokazala mu ovalni oblik sa utisnutim smaragdom. „Da li je to burma?“

„Ne, verenički prsten.“ Spustila sam ruku na krevet pored njega. „Još se nisam udala.“

„Znači, nisam još zakasnio“, nasmešio se i ponovo spustio na krevet.

„Zakasnio za šta?“, pitala sam.

„Da te sprečim, naravno.“ Zažmurio je i dalje se smeškajući.

„Jesi li zato ovde?“, pitala sam, propustivši da naglasim koliko je svadba blizu.

„Rekao sam ti zašto sam došao“, odvratio je.

„Šta ti se dogodilo, Loki?“, pitala sam, a glas mi se stegao kada sam pomislila kroz šta je sve morao proći da zaradi sve ove ožiljke i modrice.

„Plačeš, princezo?“, upitao je i otvorio oči.

„Ne, ne plačem.“ I nisam, ali oči su mi bile vlažne.

„Ne plači.“ Pokušao je da sedne, ali trgao se kada je podigao glavu, pa sam mu nežno spustila ruku na grudi da ga zadržim dole.

„Moraš da se odmoriš“, rekla sam.

„Biću dobro.“ Ponovo me je uhvatio za ruku, i dopustila sam mu. „Nekad.“

„Možeš li mi reći šta se dogodilo?“, pitala sam. „Zašto ti je potrebna amnestija?“

„Sećaš se kad smo bili u bašti?“, pitao je Loki.

Naravno da sam se sećala. Loki se ušunjao preko zida i pozvao me da pobeegnem s njim. Odbila sam, ali ukrao mi je poljubac pre odlaska, prilično lep poljubac. Obrazi mi se blago zarumeneše zbog tog sećanja, i Loki se još šire osmehnu.

„Vidim da se sećaš“, nacerio se.

„Kakve to ima veze s ovim?“, upitala sam.

„*To* nema“, odvrati Loki, misleći na poljubac. „Mislio sam na to što sam ti ispričao da me kralj mrzi. Zaista je tako, princezo.“ Oči mu na trenutak potamneše.

„Ovo ti je uradio kralj Vitri?“, pitala sam, i stomak mi se zgrčio. „Misliš, Oren? Moj otac?“

„Ne brini sad o tome“, pokušao je da umiri moj bes. „Biću dobro.“

„Zašto?“, pitala sam. „Zašto te kralj mrzi? Zašto ti je ovo uradio?“

„Princezo, molim te.“ Sklopio je oči. „Ischrpljen sam. Jedva sam stigao ovamo. Možemo li da razgovaramo kada mi bude malo bolje? Recimo, za mesec-dva?“

„Loki”, uzdahnula sam, ali bio je u pravu. „Odmori se. Ali razgovaraćemo sutra. U redu?”

„Kako želiš, princezo”, složio se i ponovo utonuo u san.

Sedela sam pored njega još nekoliko minuta, s rukom na njegovim grudima, i osećala sam kako mu srce kuca. Kad sam bila sigurna da je zaspao, izvukla sam ruku ispod njegove i ustala.

U hodniku sam se obgrlila. Nisam mogla da se otresem teškog osećaja krivice, kao da sam i sama nekako doprinela ovome što mu se dogodilo. Samo sam jednom razgovarala s Orenom i nisam mogla da utičem na ono što radi. Pa zašto sam se onda osećala krivom što je Loki tako nemilosrdno pretučen?

Nisam dugo stajala u hodniku kad su mi prišli Dankan i Tomas. Želela sam da što manje ljudi zna za Lokijevo prisustvo, ali Tomasu sam verovala. Ne samo zato što je bio glavni čuvar ili Finov otac. Nekada je bio u tajnoj vezi sa Elorom, pa sam smatrala da ume dobro da čuva tajne.

„Markiz Vitri je tu?”, pitao je Tomas, ali već je gledao pored mene ka sobi u kojoj je Loki spavao.

„Da, ali prošao je kroz pakao”, odgovorila sam, trljajući ruke kao da me hvata jeza. „Neko vreme neće dolaziti sebi.”

„Dankan kaže da je tražio amnestiju.” Tomas me pogleda. „Hoćete li mu je dati?”

„Nisam još sigurna”, odgovorila sam. „Nije mogao mnogo da govori, ali puštam ga za sada da ostane, barem dok se ne oporavi i dok ne razgovaramo.”

„Kako hoćete da postupimo?”, zanimalo je Tomasa.

„Ne možemo reći, Elori. Ne sada”, odgovorila sam.

Poslednji put kad je Loki bio ovde, bio je u svojstvu zarobljenika. Nemamo pravi zatvor, pa je Elora upotrebila telekinezu da ga zadrži, ali to ju je toliko oslabilo da je skoro umrla. U stvari, nije se još ni oporavila i nikako nije mogla ponovo da prolazi kroz to.

Osim toga, smatrala sam da Loki nije ni sposoban da izaziva nevolje. Barem ne u ovom stanju. A i došao je svojevóljno. Nismo morali da ga zadržavamo.

„Postavićemo stražara ispred vrata, tek da se osiguramo”, objasnila sam. „Ne mislim da nam je pretnja, ali ne želim da se igram s Vitrom.”

„Mogu ostati odmah, ali neko će kasnije morati da me zameni”, predložio je.

„Mogu ja da preuzmem kasnije”, ponudio je Dankan.

„Ne.” Tomas odmahnu glavom. „Ti ostaješ s princezom.”

„Ima li još stražara kojima verujete?”, upitala sam.

Većina stražara je, izgleda, volela da tračari, i kad bi jedan nešto čuo, saznali bi i svi ostali. Ali ostalo ih je vrlo malo, pošto je većina otišla da štiti podmetnutu decu.

„Znam jednog ili dvojicu”, klimnuo je glavom.

„Dobro”, rekla sam. „Obavezno im recite da nikome ne smeju da pričaju o ovome. Ovo mora ostati tajna dok ne smislim šta da radim. Da li je to jasno?”

„Da, vaše veličanstvo”, odvratio je. Uvek mi je bilo čudno kad me oslovljavaju s *veličanstvo*.

„Hvala”, odgovorila sam.

Ubrzo nakon toga, vratio se Touv s lekarom. Čekala sam ispred sobe dok je pregledao Lokija. Probudio se, ali nije mnogo objašnjavao svoje povrede. Kad je završio, lekar je zaključio da Loki nije ozbiljno bolestan i dao mu je lekove protiv bolova.

„Hajde”, reče Touv kad je lekar otišao. „Sada se odmara. Ništa više ne možeš da uradiš. Što ne odeš da uživaš u svojoj zabavi?”

„Obavestiću vas ako bude nekih promena kod njega”, obećao je Tomas.

„Hvala”, klimnula sam glavom i poslala hodnikom s Touvom i Dankanom ka svojoj sobi.

Nije mi se išlo na zabavu ni pre nego što je Loki upao u palatu, a sad mi se išlo još manje. Ali morala sam makar da pokušam da se zabavim, da ne povredim Vilina i Metova osećanja. Znam da su se zbog toga veoma pomučili, pa ću za njih odglumiti srećnu slavljenicu.

„Lekar smatra da će biti dobro”, reče Dankan zbog mog ozbiljnog izraza lica.

„Znam”, rekla sam.

„Zašto se, uostalom, toliko brineš za njega?”, pitao me je. „Znam da ste prijatelji ili tako nešto, ali ne shvatam. On je Vitra i jednom te je oteo.”

„Ne brinem se”, presekla sam ga i usiljeno mu se nasmešila. „Uzbuđena sam zbog zabave.”

Poveo me je ka dnevnoj sobi na spratu. To je bila Risova igraonica kad je bio mali, ali pretvorili su je u prostor za druženje kad je postao tinejdžer. Ali na tavanici su se nalazili murali sa oblacima i detinjastim prikazima, i duž zidova su bile nanizane niske bele police na kojima se još nalazilo nekoliko njegovih starih igračkaka.

Kad sam otvorila vrata, zasuli su me trakama i balonima. Na suprotnom zidu je visila zastava s rečima „Srećan rođendan”, ispisanim ogromnim svetlucavim slovima.

„Srećan rođendan!”, viknu Vila još pre nego što sam koraknula unutra.

„Srećan rođendan!”, istovremeno viknuše Ris i Rijanon.

„Hvala vam, društvo”, rekla sam, odgurujući balon ispunjen helijumom od lica da mogu da uđem. „Vi znate da mi je rođendan, u stvari, sutra?”

„Naravno da znam”, reče Met, malo povišenim glasom zbog udisanja helijuma. Držao je ispumpani balon u rukama, izvor helijuma, i bacio ga je da mi priđe. „Bio sam prisutan kad si se rodila, sećaš se?”

Smeškao se, ali se pokolebao kad je shvatio šta je upravo rekao. Ris i ja smo bili zamenjeni na porođaju. Met je u stvari prisustvovao Risovom a ne mom rođenju.

„Pa, u svakom slučaju, bio sam prisutan kad si stigla kući iz bolnice”, izjavio je i zagrlio me. „Srećan rođendan.”

„Hvala”, rekla sam i uzvratila mu zagrljaj.

„I ja sasvim sigurno znam kad ti je rođendan”, reče Ris i priđe nam. „Srećan rođendan!”

„Srećan i tebi”, nasmešila sam mu se. „Kakav je osećaj imati osamnaest?”

„Uglavnom isto kao i kad imaš sedamnaest”, nasmejao se. „Osećaš li se starijom?”

„Ne, zaista ne”, priznala sam.

„Ma hajde”, ubaci se Met. „Toliko si sazrela u poslednjih šest meseci. Jedva te više i prepoznajem.”

„I dalje sam to ja, Mete”, odgovorila sam, nelagodno se meškoljeći zbog njegovog komplimenta.

Znala sam da sam odrasla. Čak sam se i fizički promenila. Sad sam češće puštala kosu zato što sam konačno uspela da ukrotim kovrdže nakon duge borbe s njima. Pošto sam sada upravljala kraljevstvom, morala sam da igram određenu ulogu i sve vreme sam nosila haljine tamnih boja. Morala sam da izgledam kao princeza.

„To je dobro, Vendi”, Met mi se nasmešio.

„Prestani.” Odmahnula sam rukom. „Nećemo više biti ozbiljni. Ovo bi trebalo da bude zabava.”

„Zabava!”, viknu Ris i dunu u kartonsku trubu, jednu od onih kakve se koriste za Novu godinu.

Kada se proslava zahuktala, zaista sam se lepo provela. Ovo je bilo mnogo bolje nego da su mi priredili bal, pošto većina ovde prisutnih ne bi mogla da dođe. Met ne bi smeo čak ni da živi u palati, a pošto su Ris i Rijanon bili menksi, nikada im ne bi dopustili da dođu na

bal. Dankana bi pustili da uđe, ali bi morao da radi. Ne bi mogao da se smeje i glupira kao ovde.

„Vendi, zašto mi ne pomogneš da isečem tortu?“, predloži Vila dok je Touv pokušavao da nešto objasni pantomimom. Dankan je pogađao sve živo, ali ovog puta nije bio ni blizu.

„Hm, naravno“, pristala sam.

Sedela sam na kauču i smejala se njihovim neuspelim pokušajima, ali ustala sam i otišla do stola gde je stajala Vila. Torta se nalazila na stolnjaku jarkih boja, pored male gomile poklona. I Ris i ja smo izričito tražili da ne bude poklona, ali eto ih.

„Oprosti“, rekla mi je. „Nisam želela da te odvlačim od zabave, ali htela sam da pričam s tobom.“

„Ne, u redu je“, slegla sam ramenima.

„Brat ti je napravio tortu.“ Pokajnički mi se osmehnula dok je sekla kroz belu glazuru. „Tvrдио je da ti je ova omiljena.“

Met možda i jeste dobar kuvar, ali nisam bila sigurna. Većina hrane mi se ne dopada, naročito one prerađene, ali on se godinama veoma trudio da me nahrani pa sam se uglavnom pretvarala da mi se dopada dosta toga što baš i nisam volela. Između ostalog, i moja rođendanska torta.

„Nije grozna“, odgovorila sam, iako pomalo jeste bila. Barem meni, Vili i ostalim Trilovima.

„Htela sam da ti kažem da nisam rekla Metu za Lokija.“ Snizila je glas dok je pažljivo spuštala parčad torte na male papirne tanjire. „Samo bi se brinuo.“

„Hvala ti“, rekla sam i pogledala u Meta, koji se smejaо Touvovom otkačenom objašnjavanju. „Pretpostavljam da ću na kraju morati da mu kažem.“

„Misliš da će se Loki zadržati neko vreme?“, upitala je. Na prstu joj je ostalo glazure, koju je olizala i iskrivila lice.

„Da, mislim da hoće“, klimnula sam glavom.

„Dakle, nemoj sad o tome da brineš”, rekla je brzo. „Samo si još danas dete!”

Pokušala sam da odagnam sve strahove i brige koje su me mučile zbog kraljevstva, i Lokija, iz glave. I konačno, kad sam se opustila, zaista sam se lepo provela s prijateljima.

**Amanda Hoking
Krunisana
Treći deo trilogije Tril**

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Bojana Lazić

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Štampa:
Publish, Beograd

Tiraž:
1000

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

HOKING, Amanda, 1984-

Krunisana, Treći deo trilogije *Tril* / Amanda Hoking: prevela Sanja Bošnjak -
Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Publish). 222 str.; 21 cm. - (Trilogija
Tril ; Deo 3) (Biblioteka: Okean)

Prevod dela: Ascend / Amanda Hocking - Tiraž 1000.

ISBN 978-86-7702-185-6

COBISS.SR-ID 185776652